

слушатели сѣ съ ярко изображеніе на даданныя случай, който или са уклонява отъ общия законъ, или пъкъ са на-мѣрва въ разително съгласіе съ него. Тѣй цѣльта на ораторското съчиненіе състои въ туй: или да подбуди слушатели къмъ подновяванъето на разваленото съгласіе между частны нѣкои случаи и общото правило, или да ги утвърди въ разумна дѣятелность която упазва туй съгласіе. Напр. ако духовныйгъ пастыръ вижда, че християнытѣ въ негова-та епархія или енорія живѣйтѣ не споредъ черковнытѣ за-коны, той ще са погрыжи за унищоженіето на туй разье-диненіе, и тѣй склонява своитѣ слушатели да исправѣтъ живота си, като испѣлватъ своя християнскы дългъ. Ако ли той съзрѣ въ живота на нѣкое лице съгласіето на неговы-тѣ постѣпки съ нравственныя законъ, тогазъ похвалява туй лице и го показва като примѣръ достойнъ за подражаніе. По-добно и ако забѣлѣзва въ своето пастство нѣкои благоче-стивы стремленія, като: трезвенъ животъ, готовность къмъ устройство на школы, черквы, болници и другы богоугодны заведенія, той одобрява таквози побужденіе и укрѣпва въ сърцата на слушатели благаго намѣреніе, като разкрыва въ него съгласіето съ законытѣ на христіенскыя животъ.

Съставъ на ораторското съчиненіе. — Спо-редъ ученіето на древнитѣ, сир. на Гърцытѣ и Римлянытѣ (Аристотель, Цицеронъ, Квинтилианъ), ораторското съчиненіе трѣба да съдържа въ себя си: *пристъпъ, предложеніе, раздѣленіе, изложеніе, часть патетическа и заключеніе.*

Въ пристѣпа си ораторътъ, като излага нѣкои встѣ-пителны мысли, възбужда вриманіето на слушатели къмъ предмѣта на своето разсѣжденіе.

Въ предложѣніето той на-късо обяснява въ какво състои главныйтъ предмѣтъ на рѣчта му и каква мысль ще докаже въ нея.